

La țară

Vir și oile 'n ogradă;
Mieii după ele-acum
Dau năvală toți grămadă,
Scoși din țarc de peste drum,

Și de dăsele se ține,
Sar sburdalnici și voioși
Iar din fățele lor pline,
Lacomii, sug nesălișii...

Fericire

Fericire, fericire, dulce năme și amar,
Mulle inimii oboșite își cer liniște 'n
zadar.

Precum fluturul, ce noaptea de lumină
viclenit,

Imprejurul lampei zboară până ce s'a
mîstuit,

Așa hjata tinereță rătăcește în neștire,
După rele ne 'nțelese, ce le crede fe-
ricire...

Visul, care dimineața în lumină se to-
pește,

Umbră, după care umbră alergînd se
osteneste;

Un izvor de apă lină, ce cu limpezi un-
de cuge,

Care cînd să bei pleci capul, de la gură
iute fuge;

Fumul ce se perde 'n aer, rază clipă,
mălucire,

Iată ce aici în lume se pretinde fericire.

A cerși vr'un bine lumii, ieste o zădăr-
nicie,

A 'dori vr'o fericire pe pămînt, — ie ne-
bunie...

Țiganul la recrutare

Într'o zi de primăvară
Vine pe la asentare
Culă însoțit de tatăl său
Căci avea o frică mare...
Mulți lăcăi se aomară
Rumeni toți și plini de viață,
Numai unul e cam galbăn:
Culă, care par'că 'nghiață.

Așa stînd, așteaptă semnul
Cînd de-odată dea ușă
Strigă un soldat cam tare:
»Culă, hai la recrutare!»
Culă, zău, de-abia că suflă,
Intră 'n cet, privind în față,
Cînd la medic... cînd la mese,
Par'ar fi între mîrese...
(Medicul, un om voinic,
Il privește zimbitor,
Și-apoi strigă: »Recrutat,
Tolu-i bun, e linișor.»
Atunci Culă se 'ntolbează
Și îi strigă mînios:
»Recrutat? Nu-mi vine-a crede!
Ce, nu vezi că nu-s spătos?
Ce va zice tata Darcu,
Eu să merg în bătălie,
Cînd am teamă să văz pușca —
Meig mai bine 'n pușcarie...
»...Bătălie... pușcarie —
— Zice medicul încet —
E mai bine în bătălie
Cred decăt în pușcarie...»
»Bine... bine... strigă Culă,
Eu voi merge și 'n război,
Numai una vă zic sincer:
Fără pușcă... după voi...»
ernăuți, 1917. Orest Pașcanu.

PUSTIIRI

Într'o noapte, întrerupându-mi călă-
toria, m'am oprit într'un oraș din Mol-
dova unde mi-am petrecut o parte din
copilărie. Deși nu mai avem rădăcini
acolo, totuși am simțit că mi se strînge
inima, cînd m'am văzut silit să trag
la hotel. Rudele, cari mă crescuseră, nu
mai trăiau; gospodăria lor se irosise
de mult și în locul casei în care am co-
pilărit — un cuib de amintiri — se lă-
lăia o secție de jandarmi.

Dimineața n'am sculat cu noaptea 'n
cap. Ca să-mi treacă de urît, m'am dus
să mă trag o naltă prin oraș. Magazi-
noile, toate, dormiau cu obloanele închi-
se. Pe trotuarele nemăturate încă, răsu-
nau pașii grăbiți ai muncitorilor, cari
se duceau la lucru, și ai întăziaților
depe la chefurii, cari se întorceau aca-
să. Am cutreerat tîrgul, cu nădejdea să
descopăr un loc, un colțisor care să-mi
redeștepte o amintire cît de mică. N'am
găsit însă nici ciăurul de jîngă Episco-
pie, unde alergam toată ziua, de dimi-
neață pînău seară, jurînd oimă sau î-
năltînd sinet. N'am mai văzut nici mi-
ucele unei biserici, depe zidurile careia

sburătăiam cu pietre armatele lui Os-
man-Pașa. Nici școala unde am învă-
țat a citi și scrie, n'am mai găsit-o.
Cine știe în ce parte a orașului se clă-
dise una nouă, și cine știe unde mai e-
ra Mardare, »domnul» nostru cel cu bar-
ba cărunță!

Tot așa hoinărind, m'am pomenit la
barieră. Aceleași case mici și stropite cu
noroju, sfărăiau coada săracă a maha-
lalei »Țigănească». Am luat-o așa, pe
șosca înainte, pînă ce am ajuns la po-
dul de piatră de peste răpa Bolhoacăi.
Cît de mică îmi păru, acum, zidăria
asta de piatră, în fața casei, înainte,
rămăneam minunat ca în fața unei luc-
rări monumentale. Cele patru pile, pe
cari se reazămă podul, îmi păreau niște
coloane uriașe, aproape neînchipui-
te. Podul era acelaș, numai vînturile
vremei i-alunase piatra, îngredind-o a-
proape. Încălceai ca și 'nainte, parape-
tul și rămăseci acolo cocoțat, cu ochii
în zare, scormonind tot cuprinsul.

Întinderea monotonă a șesului, în-
țată pe alorții de aripele albe ale po-
delor, depe linia drumului de fier,
și îneca marginea în cealaltă jumătate a

dimineții. Mă năvăli un noian de a-
mintiri. Parcă mă vedeam cu pantalo-
nii scurți, ațînînd calea vîntătorilor ca-
ri se întorceau dela bătă. Într'o dimi-
neață, nimerindu-mă la pod, un vîntă-
tor mă luă cu el pe cîmp, ca să-mi ara-
te cum împușcă pasările. Parcă-l văd:
înalt, subțire, îmbrăcat într'o haină de
catifea neagră, cu jambierele înalte, gal-
bene. Avea mustața blondă, lungă și
subțire. De câte ori împușca vreo pasă-
re, își răsucia sfîrcul mustăței, foarte
multumit. »Vezi, picuțe, să te faci și
tu vîntător.» Mi-aduc aminte, am um-
blat cu el toată ziua, și cînd m'am în-
tors noaptea acasă, stropit de noroiu pî-
nă'n gît, măușa toată mra bătut ca pe
un câine. Cu toată bătăia asta, abia aște-
ptam să vie Duminica, s'o pot șter-
ge la vînat, după prietenul meu, vîntă-
torul care nu mă lăsa să mă întorc aca-
să cu mana goală.

Mai tîrziu, m'am înălțit cu el în Bu-
curești. Cînd i-am amintit că mă lua-
după el la vînat, nu mă putu de hîr-
mă. În cele din urmă însă, cînd a stat în
Capătul, am legat o pîclenie strînsă.
I-am admirat, năvălindu-mă, curajul, via-

Cugetări

Dragostea nu se poate exprima prin cuvinte; dar căsătoria se exprimă întotdeauna prin... cifre.

Femea nu te iubește nici odată pentru ceea ce ești, ci pentru ceea ce crede că va putea face din tine.

Femea în vârstă, și fata tânără, se aseamănă într'un punct: amândouă simt puternic nevoia de a iubi, fără să știe pe cine.

Cartea dragostei o citesc femeile până la cea din urmă pagină.

O femeie mai de grabă te iartă dacă-i spui că are caracter urât, de cât să-i spui că are chip urât.

Fetele te roagă mai adesea să le explici ceea ce știu și înțeleg bine de cât ceea ce nu știu.

Briliantele sunt adeseori pietrele fundamentale pe care femeile își clădesc fericierea.

Epigramă:

Seminaristilor din Bucovina

Teologii au scăzut,
— Nu în vază, nici habar —
Ci la pântec, sămăni,
Decând nu-s prin seminar...
Cernăuți, 1917. Orest Pașcanu.

DUMNEALUI

Intr'una din obișnuitele sindrofi ale atrăgătoarei doamna W., se vorbea cu aprindere asupra cunoșcutei chestiuni: care din două, bărbatul sau nevasta, este mai onest în căsnicie?

Firește, părerile erau împărțite. Pilde și dovezi nu lipsiau nici uneia din tabere.

Cu ast prilej, prietenul meu C., care ades are în gusă câte-o istorisire la țanc, mă luă deoparte, într'un colț, și, prefăcându-se că-mi arată un ceaslov cu cărți postale ilustrate, îmi înșiră, pe șoptite, următoarele:

Veniam dela Craiova. Un tren de noapte, întâmplător eram singur în tot vagonul, așa că mi-am îngăduit luxul să mă închid în compartimentul dela mijloc, și să mă tolănesc pe o canapea, fără scortșosul de guler, fără cătușele de manșete și cu mânerul caloriferului tras la cald. Li trăsese în isibie un somn buniceț, când... pe la Potcoava îmi pare, auzii pași prin coridor și șgomotul ușii ce se deschidea tocmai la compartimentul în care mă lăfăităm eu. Temându-mă de o năvalire a vreunei hoarde

de nepoftiți, mă făcui mort, ca vîrșea în carul cu pește, și spionai numai printre gene. Intră un hamal cu un geamantan și o cutie de pălării, pe cari le trânti d'asupra-cuierului. Abia apucă să iasă și auzii șoaptele foarte guralive și ispititoare ale unei fuste de mătase, care veni, se așeză pe canapea, se sculă, se sumese, se învarti în tot chipul, ca și cum ar fi rostit o cuvântare. Fui atârnat să văd mai deslușit pe stăpâna acestei gureșe fuste și mă îndurai să-mi desfac deabinele pleoapele. Dacă vreodată rău nu mi-a părut de o privire, apoi a fost atunci. Aveam înaintea mea o... căpsună. Imi și făgăduiam în gînd o ștregărie de hoinar și mă gândeam să mă ridic în capul oaselor, când... iarăș purdalnica de ușă trânti și, de astădată, se ivi... ghici, ce? O tunică de purpură. Iți poți închipui dacă, de ciudă, am făcut sau nu clătu-ci la gură. Ca să mă răsun, rămăsei cum eram întins ca o coropișniță. Dar chinul meu fu de scurtă durată. Când legendarul felinar al conductorului de tren veni la control, la un semn al tunicii stacojii, semn tot atât de legendar ca și felinarul, cupeul de dame fu improvizat cu un bilet scris pe genunchi în compartimentul vecin celui în care mă găsim eu, și fu pus la dispoziția norocoșilor mei mosafiri.

— Incalte voiu mai trage un pui de somn, îmi zisei eu, ca mângâiere. Dar, pas de dormi, de răul vecinilor.

Vorba lui Eminescu:

«Cine a îndrăgît... vecinii
Măca-i-ar inima căinii...»

D'abia înspre ziuă mai dădui și eu ochii în gene... cu ei odată.

Insfârșit, iață-ne la București! Cobor. După mine coboară și ea. Inșă, drace, era singură. N'avui timp să mă căinesc și, hop, din pat-vagon coboară și el, se-

ciunea și înclinația lui pentru toate sporturile. Trăgea la țintă; se lupta cu floretă de minunase săbii de scrimă. — Când juca biliardul, parcă dădea o reprezentare, așa se aduna lumea în jurul lui. Și la călărie se deosebia. Ca înotător, era neîntrecut. Nu l-am văzut niciodată trist. Chiar când i se întâmpla o neplăcere, era tot vesel și întotdeauna gata de chef. Când ne-am despărțit, mi-a spus:

»Să vii la mine, să facem o vânătoare și prin meleagurile mele!« De atunci, nu l-am mai întâlnit.

Cum aveam acum, o zi întreagă de pierdut, mă gândii dacă n'ar fi bine să caut să-l întâlnesc și să ies cu el afară, la câmp, să mai calc locurile călcate de piciorul meu de copil. Mă întorsei spre oraș. Prăvăliile erau toate deschise. În drum, am întâlnit tot felul de chipuri. Nici unul nu-mi era cunoscut. Am intrat într-o cafenea, cu aerul îmbăcșit încă de praful ridicat cu măturatul. La o masă, câțiva mușterii, — mai toți bătrâni, — șășiau, pe moldoveneste, ceva în taină. Mă tot așteptam să văd intrând vreun cunoscut, ca să-l pot în-

treba unde șade vânătorul. Degeaba. Parcă aș fi nimerit un oraș, înafară de România: Numai fețe necunoscute. Atunci întrebai pe chelner, dacă domnul V. venia prin cafeneaua cea, și dacă știe unde stă.

— La cafenea, vine rar de tot... da' îl găsiți acasă — îmi răspunse chelnerul, gata să-mi dea orice lămuriri.

Cum era prea de vreme să mă duc să-l caut acasă, i-am trimis câteva rânduri. În așteptare, deschisei o gazetă. Când m'afundasem mai bine în citire, îl aud pe chelner:

— Uite... poftiți și domnu' V.!

Ușa se umplu de o namilă de om care d'abia intra, răsuflând ca o mașină. Am crezut că poate chelnerul se înșelase, dar, mă auzii chemat pe nume. Abia înainta pe picioarele înțelepite ca de podagră. Fața-i era buhăită, de o culoare roșievineție. Nasul umflat și plin de broboane tremura la orice mișcare ca o bucată de piftie. Mustățile-i stufoase, groase, atârnav a oală, dându-i o înfățișare de locă sau de altă arătare. Ochii lui, altădată așa de albaștri, se spălăciseră și aveau o pri-

vire care tremura rătăcită. Cu o voce răgușită, care pornia ca dintr'un butoiu, mă întrebă:

— Când ai venit? Bravo, că te-ai gândit la mine!..

Nu-mi venia să cred că burduhănosul ăsta, diformat de boală, putea să fi fost, vreodată tânărul cel blond pe care îl știam așa de sănătos, de vioiu și de sprinten, și la vorbă și n mișcări.

Când l-am întrebat dacă e gata să mergem afară la câmp, începu să rădă cu bunătațe, prosteste aproape:

— Eu la vânat!... Păi, eu-s de vânat! Uite la mine... S'a sfârșit cu vânatul și cu tot!..

— Ei asta!..

— Uite la mine! — urmă dându-și singur cu tifla... Sunt gata!.. Nu mai am nici picioare... sunt țepene ca de lemn!.. Nu mai am nici măduvă în oase... s'a scurs... Sunt bolnav... Toate boalele s'au încuibat în mine!.. Ce vrei: candidat la prăvălia generală... Și neurastenice și alcoolice și... și... ca să-ți mai spun.

Și meru râdea... Parcă ar fi făcut

mei, târând la braț un fel de dășinată englezescă, ce îi atârna de braț, topită de fericire...

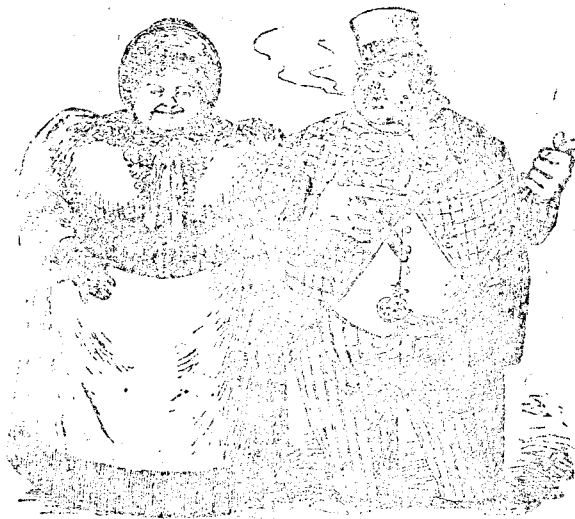
Consultații gratuite

Medicul: — Nă este altceva decât un deranjament de stomac. Ce-ai mâncat aseară?

Clientul gratuit: — Salată de icre, și veci la tavă, ciosvârtă de miel, șvârțer, compot...

De geaba!

Ginerele: — Cum, soacră dragă, ne faci surpriza să vii la noi, — când fi-am scris chiar acum trei zile că aicea bântuțe scariațina, vărsatul negru, tifosul exantematic, turbarea...?

Soacră: — Ce-are aface, dragă? Bine că m'ai prevestit, căci m'am vaccinat de toate boalele astea.

Intre soți

Ea. — suspinând și plângând. — Năcule, nă simți nimic în fața lacrărilor mele?

El. — Ba da, dragă... Simt de pe acum o ușurare a pungei cu vre-o sută de lei.

Nu totdeauna

— Dragă, te rog, împrumută-mi umbrela ta; ploaia ai dracului și stău de parte...

— Bine, amice, tu întotdeauna trebuie să-mi veri umbrela mea?

— Întotdeauna? Nu. Numai când

Mirare țărăneasă

— Bre, omule! Vin aici la oraș și văd: »Farmacia la Cerb«; auzi dumneată! Aici sunt farmaciile și pentru vite, și la noi acasă la Cămațui nu sunt nici pentru oamenii!

Cugetare

— Viitorul ne surâde tuturor; prezentul își bate joc de cei mai mulți dintre noi.

La expoziția de tablouri

— Vizitatorul. — Ia spune-mi, nu e așa că de când ați pus taxă de intrare așa de mare, a mai scăzut numărul vizitatorilor?

— Portarul. — E adevărat. Înainte veneau numai de aceia cari se pricepeau la pictură, acum vin numai de cei cari au parale...

haz pe socoteala alțuia, pe socoteală unui vrăjmaș al lui.

Abia se așază pe scaun — răsufflând greoiu ca și când ar fi suit, în fugă, o sută de trepte.

— Și cine se mai duce la vânătoare urmă. Nu mai sunt nici locuri... Și pârțile au secăt de apă, cum mi-a secăt și mie măduva din oase... Pădurile toate sunt brăcuite... Dă-le dracului, cu sitari cu tot!... Acu, dacă vrei, pot să te întovărășesc la un pahar cu vin...

Am căutat să mă despart de el, căci îmi pusesem în cap să merg în ziua afară la câmp și dacă nu mă duceam, aș fi simțit regretul unei dorințe neîndeplinite.

M'am dus. M'am dus, pe jos, știind bine că dela podul de piatră, nu erau decât câțiva kilometri, până la baltă unde mă duceam în copilărie.

Am umblat aproape un ceas pe câmp, fără să dau însă de balta, d'asupra căreia, îmi aduceam aminte că sburau cărduri nesfârșite de rațe și de alte sălbătăciuni de apă. Crezând că poate n'am nimerit direcția, am oprit un flăcăian-dru și l'am întrebat încotro e balta.

Flăcăian-dru ridică nedumerit din u-

— Nu știu, zău... Nu-s depe aici... Da', cât am auzit eu, noi-nicio baltă prin părțile astea.

Am mai întălnit și pe alții, și erau tot aceiași răspuns mi-au dat. Receșit l-am pus unuia din ei:

— Cum nu-i baltă!... Eu știu bine, cum veniam altădată pe ici și era o baltă întinsă...

— Hei! — făcu omul. Așa te cred... Da' de când e astă... Ei da: aici era iazul Cârnuțului... Era baltă mare... merge băt încolo, până la Măna Grecilor...

— Și cam pe unde venia?

— Uite aici — arătă omul... uite unde s'arăturile celea... Cam din hotarul boerese... dela măgura ceia începea și se lăia până sub coasta dealului.

— Bine omule! — mă minunai, privind locurile netezețe ca'n palmă. Se poate?... Eu știu că era un ghiol adânc de câțiva stânjeni... cu mătucile înalte, cu niște răci... Nici nu putea să se bage oricine în el, după poștii... Și erau pești mulți...

— Și mari — încuviință țărănul! De câte șeaze chilo copul... câte zecă de meni făgeau la... Căci nu s'am înecat!...

— De mult au secăt apele?... Și cine

a astupat fundul râpelor?...

— Vremea!... Cine să le astupte?... Ea sapă pământul și tot ea îl netezește... înzofă țărănul, dând cu amară-cine din cap.

M'am întors la hotel, sfârșit, de oboseală, cu un gol mare în suflet. Nicio-dată, nu m'am simțit picioarele mai grele și brațele mai moi.

Deși chełnerul dela hotel, mă vesti că mă căutase dela poștă, un mandat telegrafic pe care îl așteptam cu nerăbdare, totuș n'am simțit nicio bucurie. Am stat pe întunec cîteva ceasuri înfins pe spate. Intr'un târziu m'am sculat, cu brațele amortite. Când am aprins lampa și m'am uitat în oglindă, am fost prins de o mare descurajare.

Pe fața'mi înăsprită, se adănciseră și mai rău cele două cute care mi puneau gura ca într'un parantez. Ochii ardeau ca de boală și în fălci săpaseră două gropi pe care până acum nu le văzusem. Dădui din cap cu amărăciune și'n urechi îmi țiuiau vorbele vânătorului.

— S'a sfârșit!... Dar chipul țărănului, venindu-mi deodată în minte, mă mai îndărăta:

— Vremea!... Ea sapă pământul și tot ea îl netezește!

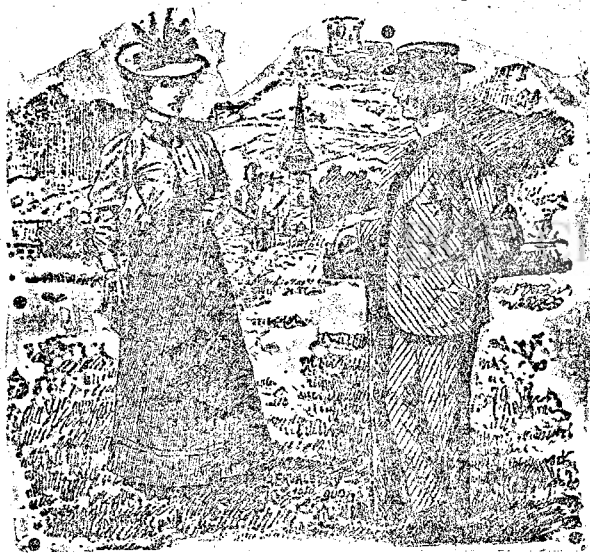

Dascălul vrea să explice elevilor săi ce este remușcarea.

— Iată, tu, Ionescule; deunăzi am aflat că vecinul vostru te-a prins furând prune din grădina lui. Ce ai simțit tu pe urmă?...

— Durere de burtă, dom'le.

Amor de biurocrat

— Nici un moment n'aș mai putea trăi, domnișoară Mimi, dacă ai refuza amorul meu. Te rog să te hotărăști repede, fiindcă e 2 și jumătate, și la 3 fix trebuie să fiu la biurou...

Ghicitori

Ce ascunde chipul acestei? Căpăli!

Editor și redactor responsabil: D. Brăuțu, Tipografia „Poporul Român”, VII., Ilka-utca 36.

„Carte pentru toți”

Au apărut până acum 5 numere:

1. Liga celor cu părul roș

o năvele senzațională, scrisă de vestitul scriitor englez Conan Doyle — în care găsim una din

Aventurile detectivului Sherlock Holmes

Apoi troșura mai cuprinde articole instructive ca: Revoluția rusească — O porc ridică fruntea, fantazie hazlie cu prilejul scumpirei câinei de porc. — Mai sînt și chipuri frumoase.

Nr. 2. „Câteva povestiri și multe adevăruri”

din literatura germană, scrise de Berchtold Auerbach. Iată titlurile acestor povestiri minunate: 1. O poveste și un adevăr. 2. Ionel cel frumos. 3. În fața bisericii. 4. Trebuie să mă încălzesc mai întâi! 5. Vine regele! 6. Prinț un cârnaț a dat de noroc. 7. Arta de a fi feticit în fiecă zi. 8. O istorioară despre pricina războiului.

Alte articole sînt: Noul Episcop al Gherlei, dr. Iuliu Hosszu, cu chip. Poezii de Vasile Alexandri. Rusia după revoluție, cu 4 chipuri. Moartea Veneției. Muza populară în război.

Nr. 3. Nuvele și schițe din literatură maghiară

scrise de cei mai vestiți scriitori unguri: Koloman Mikszáth, Francisc Herceg, Eugeniu Heltai, Francisc Molnár. — Iată cuprinsul acestei cărți: 1. Cum și-a cumpărat țărutul Csomak o coasă? 2. Nevasta artistului. 3. Măgarul și trandafirul. 4. Soarele sugubăț. 5. Fii soarecelui. 6. Leul și măgarul. 7. Evlavia și viața lungă. 8. Gazetarul. 9. Geologie. 10. Fiul bun. 11. Împărăția minunată. 12. Corupțiune. 13. Plecând cu trenul.

Apoi sînt articole instructive: Ce se citește în timpul războiului? — Din scriitorii clasici români: Grig. Alexandrescu: Poezii. — Teama de microbi. — Zahărul ca leac la răni. — Cei mai mari proprietari de pământ al lumii, etc. — Poezie în memoria fratelui erou. — Cugețări mari.

Nr. 4. Cititorul de Maxim Gorki

una din cele mai frumoase nuvele din literatura rusă. — O întâmplare — altă povestire a marelui scriitor rus.

Apoi vin articolele despre: Popoarele Rusiei. O mamă a poporului. Poezii de Eminescu și numeroase chipuri din război.

Comenzile se fac la »Casa de editură: Carte pentru toți«, Budapesta, VII., Ilka-utca 36-

Nr. 5. Primăvară, mic Roman de Al. Ciura

din literatura română, scrisă cu multă duiosie și pătrundere sufletească. Un colț de viață românească din Ardealul nostru. Volumul acesta are și articole, poezii și ilustrații foarte reușite din război.

Prețul fiecărui număr costă 40 fileri.

Abonamentul pe 3 luni (6 numere) la această Bibliotecă este de 2 Cor. 40 fil.

Cum s'au purtat românii din Ungaria în timpul războiului,

în această enciclopedie a apărut o interesantă broșură, care cuprinde vorbirea ce a ținut-o deputatul Pop. Român, or. Nicolae Șerban, în Camera ungară în 25 iunie, după oletre stenografice. Prețul e de 20 fileri. Se poate procura dela librăria »Poporul Român«, Budapesta, VII., Ilka-utca 36.

Dela administrația »Fecia Poporului Român«, Budapesta, VII., Ilka-utca 36 se poate comanda următoarele:

Cărți bisericești, ori cu conținut religios.
Epistola Domnului (legată) 40 fileri și 6 fil. porto
Visul Maicii Domnului (legat) 40 l. și 6 f. porto
Raportul dintre religie, știința și Societate de dr. Vasile Saciu, prof. 80 pag. 1 c. și 10 f. p.
Octoiul mic, cântări bisericești, 315 pagini — 3 cor. 20 l. și 30 f. porto

Cărți de educațiune și școlare.
Instrucțiunea metodei sunetelor vii a lui I. Gabel de Iuliu Viza, 16 pag. 80 fil. și 6 fil. porto
Elemente din Constituția Patriei, pentru școlile populare de Vasile Goldiș, 48 pagini, 50 fileri și 10 fil. porto
(Cărți mari, legate, cu ilustrații):
Învățarea scrisului și cititului în mod distractiv după metoda lui Gabel (metod recomandată analfabeților din honvezime de ministerul de honveză) 1 cor. și 10 fil. porto
Învățarea limbii maghiare și germane — 76 fil. și 6 fil. porto

Cărți de legi și îndrumări economice.
Statuti și îndrumări pentru Judele comunal, în toate atacerile comunale (Ce trebuie să știe judele comunal despre datornițele lui taxa de comuna și taxa de mai marii lui, precum și drepturile lui) 40 pag. 1 cor. și 6 fil. porto
Despre cărțile landuare, de Ioan Lungu 19 pagini 50 fil. și 6 fil. porto
Ajutorul de stat pentru familiile celor morți precum și lamuriri pentru ajutorul invalizilor, văduvelor și orfanilor celor căzuți în război, 31 pagini 40 fil. și 6 fil. porto
Apicultura, cultura și prăsirea albinelor. Statuti folositoare pentru apicultori, 19 pagini — 50 fil. și 6 fil. porto
Prăsirea Galțelor 1 cor. și 6 fil. porto
Al vremilor Profet. — Cum va fi vremea? Cum va fi recolta? Compus pe baza experiențelor în curs de 100 ani, 13 pag. 50 l. și 6 t. p.
Povești și îndrumări pentru cei ce vor să călătorească la America 70 fil. și 6 t. porto
Calendarul »Cucu« 50 fil. și 10 fil. p.
Calendarul »Foi Ilustrate« 50 t. și 10 t. porto
Din Calendarul acestea mai sînt și din anul 1910, 11, 12, 13, 14, 15, 16 20 l. și 10 t. p.
Harta Europei, cu România ocupată — — — 1 cor. 50 fil. și 10 t. p.

Cărți cu cuprins literar și social.
Căntece de dor și jale, compuse de eroii noștri de pe front și din spitale, 63 de pagini 50 fil. și 6 fil. porto
Istoria Românilor Bănățeni de dr. George Popovici, protopop în Lugoj. Volum de 424 pagini, în loc de 6 coroane, prețul original numai 5 coroane și 60 fil. porto
Când joia teatrul românesc în țara ungurească, de Leonard Paukerow, volum elegant de peste 194 pagini, cu numeroase chipuri, descriind drumul triumfal străbătut de teatrul român, (trupa lui Victor Antonescu) prin Brașov, Sibiu, Arad, Lipova, Lugoj, Caransebeș, Alba Iulia, Brau, Abrud, Oradea mare, Sîntele Silvaniei, Baia mare, — în loc de 2 coroane numai 1 cor. și 30 fil. p.
În Franșee, nuvele scrise pe câmpul de luptă de locotenentul L. Roșculeț, 84 pagini — 3 cor. și 6 fil. porto
Conceptul juridic de națiune, naționalitate în Ungaria, Români și Daco-Românismul, studiu politic de loc. Popul. fost jude pensionat al Curții reg., 64 pag. 2 c. și 10 t. p.
Calendarul »Poporul Român« pe anul 1917 60 fil. și 10 fil. porto

Casa de editură
a Bibliotecii »Carte pentru toți«, roagă pe stinații ei abonați, cari au plătit prințul abonamentului pe trei luni (pe 6 numere) — primind acum și al 6-lea număr — să bingevolască a reînnoși abonamentul, tot pe adresa »Cartea pentru toți«, Ilka-utca 36.